

అయిదో గోడ

- కల్పన రెంటాల

వంగూరి ఫౌండేషన్ నిర్వహించిన 14వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల పోటీలో

ప్రథమ బహుమతి పొందిన కథ

"అమ్మా! పేపర్లో ఏమిటిదంతా? నీ కేమైనా పిచ్చిపట్టిందా? మాటమాత్రమైనా ఇలా చేస్తున్నట్టు నాతో అననే లేదు" ఆర్తి గట్టిగా అరుస్తూ హాల్లోకి వచ్చి చేతిలో ఉన్న పేపర్ సోఫా మీదకు గిరాటేసింది. కోపంతో ఎరుపెక్కిన ఆర్తి వంక నింపాదిగా ఏ మాత్రం తొణక్కుండా ఇదంతా ఏదో ఒకరోజు జరుగుతుందని తాను ఊహించిందేన్నట్టు చూసింది శారద.

"ఆర్తి! ఏమిటా అరుపు? ఏమైందిప్పుడు?" ఆర్తి రియాక్షన్ ఎందుకో తెలిసి కూడా తనకేమీ తెలియనట్టు.

"ఏమైందా?" అంటూ తల్లిని పరికించి చూసింది ఆర్తి.

వంగపండు రంగు గద్వాల చీర, చిన్న జరీ అంచు. చెవులకు ముత్యాల దుద్దులు, మెడలో సన్నటి గొలుసు. రెండు కళ్ళమధ్య చిన్న దోసగింజ ఆకారంలో ఎర్రటి బొట్టు బిళ్ళ. కళ్ళకు కాటుక. తలంటు పోసుకుని వదులుగా అల్లుకున్న జడ. అక్కడక్కడా తెల్లటి వెంట్రుకలు వెండితీగల్లా మెరుస్తూ, కళ్ళకింద మాత్రం కాస్త నల్లటి చారలు. అయినా ఆ మొహంలో ఆత్మవిశ్వాసం తాలూకు కాంతి ఏదో కనిస్తూ కొత్త అందాన్ని ఇస్తోంది.

చదువుతున్న పుస్తకం పక్కన పెడుతూ కళ్ళజోడు తీసి తుడుచుకుంటూ మాట్లాడుతోంది శారద. ఆమె కట్టు బొట్టు కానీ, ఆమె ప్రవర్తన కానీ ఎక్కడా ఇటీవల ఆమె జీవితంలో జరిగిన ఓ ముఖ్య సంఘటనను సూచించే విధంగా లేదు.

శారద హుందాగానే ఉన్నా ఆర్తిలో తల్లి పట్ల ఏదో తెలియని వ్యతిరేక భావం కలిగింది.

"ఏం తెలియనట్టు మాట్లాడుతావేంటమ్మా, ఈ ప్రకటనేంటి? నాన్న పోయి నిండా మూడైల్లు కాలేదు. ఇప్పుడు నీకు పెళ్ళా? ఇంత వెంటనే పెళ్ళి చేసుకోవడం నీకు సిగ్గునిపించ లేదా? ఇన్నేళ్ళ మీ కాపురం తర్వాత మా నాన్నకు నువ్విచ్చిన గౌరవం ఇదన్నమాట!" కోపం, వెటకారం ధ్వనింపచేస్తూ నిగ్గదీసింది ఆర్తి.

"చూడు ఆర్తి. నేను చేసినది నీకు నచ్చకపోతే అది నీ ఇష్టం. కానీ అమ్మతో ఇలాగేనా మాట్లాడాల్సింది?"

"భర్త పోగానే తగుదునమ్మా అంటూ పెళ్ళికి సిద్ధమవటం ఏ పద్ధతేమిటి? నేను చచ్చాననుకున్నావా? మాట మాత్రం నాకు చెప్పాలనిపించలేదా? అడ్రస్, ఫోన్ నెంబర్తో సహా పేపర్లో వేశావు కదా, ఈపాటికి ఈ విషయం మనవాళ్ళందరికీ తెలిసే ఉంటుంది.

రేపటి నుంచి నేను బైటకెలితే వాళ్ళడిగే ప్రశ్నలకు నేనేం సమాధానం చెప్పాలో" ఆర్తి మాటల ప్రవాహానికి ఆపమన్నట్టు చేత్తో సైగ చేసింది శారద.

"ఇందులో సిగ్గుపడటానికేముంది? అంత పరువు తక్కువపని నేనేమి చేయలేదే? నీకెందుకు చెప్పలేదంటావా? అన్నీ నిర్ణయమైతే చెప్పచ్చులే అనుకున్నాను" అన్నది శారద.

"నీకీ వయసులో ఇప్పుడు నాన్న పోగానే వెంటనే పెళ్ళికావాల్సి వచ్చిందా? అంత కోరికలతో కాలిపోతున్నావా?" అనాలని కాకపోయినా ఇందాకట్నించి అణిచిపెట్టుకున్న మాటలోపల్నూంచి బైటకొచ్చేసింది ఆర్తికి.

అప్రయత్నంగానే ఆర్తిని చెంపదెబ్బ కొట్టింది శారద. చెంప దెబ్బ తిన్నది ఆర్తినే అయినా మానసికంగా దెబ్బతిన్న శారద కళ్ళల్లో నీళ్ళు. అయిన వాళ్ళందరి వ్యతిరేకత ఊహించినదే అయినా కూతురి నోటి వెంట ఆ మాట వినాల్సిరావటాన్ని ఆమె తట్టుకోలేకపోయింది.

"చూడు ఆర్తి. నేను పనిమీద బైటకు వెళుతున్నాను. తిరిగొచ్చాక మాట్లాడుకుందాం." చెప్పులేసుకుని బైటకు వెళ్ళిపోయింది శారద.

తెల్లబోయి చూస్తుండిపోయిన ఆర్తికి పక్కన పడేసిన పేపర్ తనను వెక్కిరిస్తున్నట్టునిపించింది. నమ్మలేనట్టు తల్లి ఇచ్చిన ప్రకటనను మరోసారి చదివింది. అది అచ్చయి రెండునెలలైందని దానిమీదున్న తారీఖుని చూస్తే తెలుస్తోంది. అంటే నాన్న పోయిన నెలకే అమ్మ ఈ పని చేసిందన్నమాట.

"తోడు కావాలి"

పెళ్ళి లాంటి ఫార్మాలిటీస్ లేకుండా కలిసి జీవితం పంచుకోవటానికి, నెలరోజుల క్రితం భర్త చనిపోయిన, వాలంటరీ రిటైర్మెంట్ తీసుకున్న యాభై అయిదేళ్ళ రిటైర్డ్ ప్రిన్సిపాల్ కి సంస్కారవంతుడై స్నేహితుడిగా మెలగగలిగే వ్యక్తి కావాలి. సామాజిక సేవా కార్యక్రమాలు చేయాలన్న ఉత్సాహమున్న వారికి, సంగీతం, సాహిత్యమంటే అభిరుచులున్న వారికి ప్రాధాన్యత.

సంప్రదించాల్సిన చిరునామా కె.శారద. డోర్ నెంబర్ 23\10\2. చిక్కడపల్లి, హైదరాబాద్.

కింద ఇ మెయిల్ అడ్రెస్, ఫోన్ నెంబర్ చూడగానే మళ్ళీ కోపమొచ్చింది ఆర్తికి. కనీసం పోస్ట్ బాక్స్ నెంబర్ ఇవ్వచ్చు కదా! ఇన్నాళ్ళు తెలియలేదు కానీ నిజంగానే అమ్మకు ధైర్యమెక్కువ అనుకుంది మనస్సులో. పేపర్ అవతల పడేసి తాను కూర్చున్న హాలును గమనిస్తూ ఆలోచనల్లో మునిగిపోయింది ఆర్తి.

అసలీ ఇల్లు చూస్తే నిన్నకాక మొన్న ఈ ఇంట్లో నాన్న చనిపోయినట్టునిపిస్తోందా? ఎక్కడివక్కడ సర్ది ఉండటంతో ఇల్లు నీట్ గా ఉంది. గోడల రంగులకు మాచయ్యే ఫర్నిచర్ తో ఇంటికి ఓ ఆర్జిస్టిక్ లుక్ వచ్చింది. డైనింగ్ టేబుల్ మీద ఫ్లవర్ వాజ్ లో తాజా గులాబీపూలు. ఉదయమే ఇంట్లో జాస్మిన్ అగర్ బత్తి పరిమళం. హాల్లో గోడల మీద రాజస్తానీ వాల్ పెయింటింగ్స్. మరో వైపు బాతిక్ వాల్ హేంగింగ్స్ తప్ప నాన్న ఫోటో లేకపోవడం మాత్రం కాసిత వెలతిగా అనిపించింది. పోనీలే హాల్లో పెట్టుకపోయినా బెడ్ రూంలో నుండి నాన్న ఫోటో తీసెయ్యలేదు అనుకుని తృప్తి పడింది ఆర్తి.

ఆరెంజ్, గోల్డ్ కలర్ సమ్మేళనంతో కిటికీ కర్టెన్లు గాలికి నెమ్మదిగా అటూ ఇటూ ఊగుతూ మరింత మెరుస్తున్నాయి. నారింజ తనకిష్టమైన రంగుల్ని మిక్స్ చేసి అమ్మ కిటికీ కర్టెన్లు కొన్నప్పుడు నాన్న ఎంత హేపీగా ఫీలయ్యారో కదా. అప్పుడు అమ్మకి మా మీద ఎంత ప్రేమో అనుకున్నాను. అసలు ప్రేమ ఇదన్నమాట. ఇదొక్కటేనా అమ్మ మీ సంతోషం కోసం చేసింది అంటూ అంతరాత్మ నిలదీసింది. ఆఁ ఇంకా చాలా చేసిందిలే! వంటింట్లో ఎప్పుడూ మా కిష్టమైన చేగోడీలు, కారప్పూస, సున్నండలు, కజ్జికాయలు స్టాక్ ఉండేవి. జీన్స్ మీద టాప్స్ కానీ, చుడీదార్లు కానీ ఎప్పుడూ లేటెస్ట్ ఫ్యాషన్లు తెలుసుకుని కొనేది.

అయినా ఏం లాభం? మనకిష్టమైన పనులు చేస్తే సరిపోతుందా? అదంతా మా మీద ప్రేమే అనుకున్నాను ఇన్నాళ్ళు. ఇప్పుడేమైంది? నిజంగా నా మీద, నాన్న మీద అమ్మకు ప్రేమ ఉంటే ఇవాళ ఈ పని చేసుండేదా? ఇన్నేళ్ళు అమ్మ మా మీద చూపించిన ప్రేమ అంతా పెద్ద నటనన్నమాట. అంతే అయివుంటుంది. లేకపోతే భర్త చనిపోతే భార్య ఎంత బాధలో మునిగిపోవాలి?

అమెరికా నుండి వచ్చేటప్పుడు ఇంటిని, అమ్మని తానెలా ఊహించింది? అమ్మ తిండి తినకుండా నీరసంతో చిక్కిపోయి ఉంటుందని, మానసికంగా చాలా డిప్రెస్ అయి ఉంటుందని, ఇల్లంతా చిందరవందరగా ఉంటుందని ఏవేవో అనుకుంది. అమ్మకు మానసికంగా ధైర్యం చెప్పి కాస్త ఉత్సాహపరిచి తనతో అమెరికా తీసుకెళ్ళాలనుకుంది. కానీ ఇక్కడ చూస్తే అంతా రివర్స్ గా ఉంది. అమ్మ హేపీగా ఉంది. ఇల్లంతా నీట్ గా ఉంది. అమ్మలో ఎక్కడా దుఃఖఛాయలే లేవు. మాములుగా ఉంది. మరి నేనెందుకొచ్చినట్టు ఇక్కడకు? అమ్మ పెళ్ళి ఏర్పాట్లు చేయడానికా?

అయినా అమ్మకి నిజంగా బాధే ఉంటే ఇలా నెలకే పెళ్ళికి సిద్ధమై ఉండేదా? పేపర్లో యాడ్ ఇచ్చేదా? అసలదంతా చూస్తుంటే నాన్న ఎప్పుడూ చచ్చిపోతాడా అని అమ్మ ఎదురు చూసిందేమో అనిపిస్తోంది. అదేమిటో తనప్పుడూ పేపర్లో చదివినదానికి, సినిమాల్లో చూసేదానికి ఈ ఇంట్లో భిన్నంగా జరుగుతోంది. నిన్ననేగా పేపర్లో ఆ వార్త చదివింది. విజయవాడలో అనుకుంటూ జరిగింది. భర్త చనిపోయాడని తెలియగానే ఆ షాక్ లో ఆయన భార్య కూడా చనిపోయిందట. ఈ వార్త సరే.

తను కాలేజీలో ఉన్నప్పుడు పేపర్లో చదివిన ఆ వార్త ఎప్పటికీ మరిచిపోలేదు. అది జరిగింది ఈ హైదరాబాద్ లోనే కదూ.

భర్తకి క్యాన్సర్ వ్యాధి అతను చనిపోతాడని అతని కంటే ముందే చనిపోవాలని ఆస్పత్రిపై అంతస్తు నుండి దూకి కిందపడి చనిపోయింది 'పుణ్యవతి' అనే ఆవిడ. అన్నీ పేపర్లు ఎంత బాగా రాశాయి ఆ వార్త గురించి. పేరుకు తగ్గట్టుగా ఆవిడ నిజంగా పుణ్యవతి అని ఎంత బాగా కీర్తించాయి.

అమ్మ పెళ్ళి అనుకోగానే 'స్వాతి' సినిమా గుర్తొచ్చింది. అందులో పాపం శారద, సుహాసినిని పెంచి పెద్ద చేసినా తన జీవితం గురించి అసలు ఆలోచించుకోదు. సుహాసిని బలవంతంగా శారదను ఒప్పించి జగ్గయ్యతో పెళ్ళి చేస్తుంది. సినిమాల సంగతి సరే. కాలేజీలో సంస్కృతం క్లాసులో విన్న జయదేవుడి కథలో మాత్రం ఏమైంది? రాజుగారితో కలిసి వేటకెళ్ళిన జయదేవుడు మరణించాడని చెలికత్తె చెపుతున్న మాట చెవులపడగానే ఆయన భార్య పద్మావతి కన్నుమూసిందట.

పేపర్లు, సినిమాలు, పుస్తకాల్లో ఇలా ఉంటే అమ్మేమిటో వేరేలాగా బిహివ్ చేస్తోంది.

అమ్మ పెళ్ళి సంగతేమో కానీ ఉదయం నుండి ఆలోచనలతో బుర్రవేడిక్కిపోయిందనుకుంటూ హఠాత్తుగా వాచీ చూసుకుంది. బాప్ రే. పన్నెండైపోయింది. అంటే అమెరికాలో టైం రాత్రి పదైవుంటుంది. భార్గవ్ నిద్రపోయి ఉంటాడా అనుకుంటూ ఫోన్ డయల్ చేసి అటునుండి నాలుగు రింగులైనా ఫోన్ లిఫ్ట్ చేయకపోయేసరికి నిరాశగా ఫోన్ పెట్టేసింది. ఆర్తి.

సర్దే ఇంత ఆలోచనలు దేనికి? పేపర్లో యాడ్ ఇచ్చినంత మాత్రాన పెళ్ళో, ఇంకోటో జరిగిపోదు కదా! సాయంత్రమో, రేపో అమ్మతో మాట్లాడి అమెరికాకి తీసుకెళ్ళటానికి ఒప్పిస్తే సరి అనుకున్నాక ఆర్తి మనసు కాస్త తేలికపడ్డది.

సాయంత్రం ఆరుబైట బాల్కనీలో కుర్చీ వేసుకుని తనకిష్టమైన ఇలాచీ టీ తాగుతూ 'సలాం హైదరాబాద్' చదువుతోంది శారద. పక్కనే టీపాయి మీద అప్పుడే మాల కట్టిన సన్నజాజులు, విరజాజులు మంచి స్నేహితుల్లా తామున్న పరిసరాల్లో సువాసనల్ని వెదజల్లుతున్నాయి. మనకిప్పుడు రంగు రంగుల నియాన్ లైట్లతో, నెక్లెస్ రోడ్డుతో ఒంపు సాంపులతో మెరిసిపోతూ కనిపించే హైదరాబాద్ అసలు చరిత్ర చదువుతుంటే లోపల్నుంచి ఏదో తెలియని ఉద్వేగం, బాధ గుండె గొంతులోకి వస్తున్నట్టు అనిపించసాగింది శారదకు.

మధ్యాహ్నం నుండి అమ్మను ఇంకా నిలదీసి ప్రశ్నించాలనుకుంటున్న ఆర్తికి అందుకు అదే మంచి సమయమనిపించింది. పక్కనే ఉన్న కుర్చీలొక్కొకటి కుర్చీలొక్కొకటి 'అమ్మా, సారీ. ఐ యాం రియల్లీ వెరీ సారీ. ఐకెన్ అండర్ స్టాండ్ యువర్ ఫీలింగ్స్ అండ్ యువర్ సిట్యుయేషన్. బట్ కనీసం ఏ ఏడాది ఓపికట్టలేవా? మరీ నాన్నపోయిన మూడు నెలలకే నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటావంటే వినటానికి, చెప్పటానికి కూడా బావుండలేదు" అంది ఆర్తి తల్లి చేతిని నెమ్మదిగా తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ.

"అది కాదురా. నువ్వెందుకంత ఆవేశపడుతున్నావు ఈ విషయంలో? నిదానంగా ఆలోచించి చూడు. పిన్ని పోయినప్పుడు ఏం జరిగిందో గుర్తుంది కదా" అడిగింది శారద.

గుర్తుందన్నట్టు తలూపింది ఆర్తి.

"పిన్ని క్యాన్సర్ తో చనిపోయినప్పుడు బాబాయ్ ని నువ్వెంత ఓదార్చావు? పిన్ని చనిపోతుందని చాలాకాలంగా అనుకుంటున్నదే. పిన్ని చనిపోయిన వెంటనే నెల మాసికానికి మీ బాబాయ్ పేషెంట్ పెళ్ళి సంబంధం కోసం ప్రకటన ఇస్తే నువ్వెంత హేపీ ఫీలయ్యావు. మీ ఫ్రెండ్స్ అందరితో మాట్లాడి నీకు తెలిసిన మ్యాచ్ లు బాబాయికి చెప్పి పిన్ని పోయిన దుఃఖం తనకు తెలియకూడదని నువ్వెంత ఆరాటపడ్డావు? ఇప్పుడు నా విషయంలో ఎందుకు నీకిది అసహజంగా కనిపిస్తోంది? నేను మాత్రం మీ నాన్ననే తలుచుకుంటూ మీదగ్గర అమెరికాలో గడిపేయాలని ఎందుకనుకుంటున్నావు?" అంది శారద.

"అమ్మా నువ్వేమిటి. ఉన్నట్టుండి పెద్ద ఫెమిస్టువైపోయినట్టు మాట్లాడుతున్నావు. బాబాయ్ విషయం వేరు. నీ విషయం వేరు. బాబాయికి పిన్ని లేకపోవడం పెద్ద లోటు. ఒక్క బాబాయ్ అనే ఏముంది? మగవాళ్ళందరికీ కూడా. వాళ్ళకు వంట చేసుకోవడం ఒక్కటే కాదు. రకరకాల ఇబ్బందులు. ఇంట్లో ఆడమనిషి లేకపోతే ఇక వాళ్ళ జీవితాలు అధోగతే" సమాధానమిచ్చింది.

"నిజమే. నా విషయం వేరు. ఇప్పటివరకూ నా జీవితం పెద్ద రాజీ కాదు? మీ నాన్నకిష్టమైనట్టు, ఆయనకు ఇబ్బంది కలగకుండానే కదా నేను జీవించింది. అదసలు నా జీవితమేనా? నేను కోరుకున్న లైఫ్ అదేనా అని నాలోపల ఎప్పుడూ నేనెంత అశాంతిగా బతికానో నీకెలా తెలుస్తుంది? సరే ఆర్తి. ఒక్క మాట చెప్పు. ఒకవేళ నేను చనిపోయి మీ నాన్న బతికుంటే నువ్వేమనేదానివి? ఇదే సలహా ఇచ్చేదానివా మీ నాన్నకు, ఇంట్లో ఓ వంట మనిషిని పెట్టుకోమని, కావాల్సివచ్చినప్పుడు ఫ్రెండ్స్ ఇళ్ళకెళ్ళి మాట్లాడుకోమని?" అన్నది శారద.

"అదేనమ్మా నేను చెప్పేది. నాన్న విషయం వేరు. మొదటి నుంచీ ఇంట్లో అన్ని పనులు నువ్వే చూసుకునేదానివి. అందుకే నువ్వు లేకపోతే నాన్నకు కాళ్ళు చేతులు ఆడవు. నాన్నకే ఊపిరి ఆగిపోయినట్టనిపిస్తుంది. నీకు అలా కాదే. ఇవాళ నాన్న లేకపోయినా నువ్వు ఈ ఇంట్లో ఒంటరిగా అన్ని పనులు చేసుకుంటున్నావు. మరో వ్యక్తిని నీ జీవితంలోకి రానిచ్చి ఎందుకు మనసుని, శరీరాన్ని షేరాన పెట్టుకోవడం. అమెరికా రావడం ఇష్టంలేకపోతే కొన్నాళ్ళు ఇక్కడే ఉండు. హాయిగా లైఫ్ ఎంజాయ్ చేయి. ఇంకా డబ్బు కావాలంటే చెప్పు. పంపిస్తాను. వంటమనిషిని కూడా పెట్టుకో. కారు కొంటాను. డ్రైవర్ ని పెడతాను. ఎక్కడికి కావాలంటే అక్కడికి వెళ్ళిరా. నీ జీవితాన్ని ఎంజాయ్ చేయమనే నేను చెప్పేది." సింపుల్ గా, సూటిగా చెప్పింది ఆర్తి.

"ఆర్తి నీకెలా చెపితే అర్థమవుతుంది? నాకు కావాల్సింది డబ్బు, నగలు, చీరలు, కారులాంటి సౌకర్యాలు కాదు. ఓ మనిషి..నన్ను నన్నుగా అర్థం చేసుకునే మనిషి, నాకు నచ్చిన విధంగా నాతో స్నేహంగా ఆత్మీయంగా అభిమానంగా ప్రేమగా ఉండగలిగే మనిషి, అలాంటి మనిషి దొరకొచ్చు, దొరక్కపోవచ్చు. దొరకుతాడేమో నన్న ఆశ. అందుకే ఈ చిన్న ప్రయత్నం" అంది శారద.

"సరేనమ్మా. కానీ పేషెంట్ ప్రకటన ఇవ్వడం వల్ల ఏమైనా ప్రయోజనం ఉంటుందా? ఎవరెవరో ఇంటికి వస్తారు? వాళ్ళతో నువ్వు మాట్లాడాలి. వాళ్ళ గురించి ఎంకైయిరీ చేయాలి. మన ఎరికలో ఎవరైనా ఉన్నారేమో చూడు. లేదా నీ ఫ్రెండ్స్ కి చెప్పు. ముందు నువ్వెరితోనైనా స్నేహం చెయ్యి ఆ తరువాత అన్నీ బాగుంటే పెళ్ళి గురించి ఆలోచించవచ్చు." సింపుల్ గా తేల్చేసింది ఆర్తి.

"కాదురా, ఇప్పటికే నా జీవితంలో చాలా సమయం వృధా అయింది. ఇన్నాళ్లు ఒంటరితనపు బతుకు చాలు. ఇక ఒక్క క్షణం కూడా ఒంటరిగా బతుకుతూ వృధా చేసుకోకూడదనిపిస్తోంది. మిగిలిన ఈ జీవితాన్ని ఎవరి సుఖసంతోషాల కోసమో కాకుండా నా కోసంగా నేను బతకాలనుకున్నాను. అందుకోసం సింపుల్ గా పేపర్లో ప్రకటన ఇచ్చాను.

ఆ పేపర్ ప్రకటనకు చాలామంది కాంటాక్ట్ చేశారు. ఈ రెండు నెలల్లో ఎన్ని అప్లికేషన్లు వచ్చాయో తెలుసా? అవన్నీ చదివి వాళ్ళందరినీ ఇంటర్వ్యూ చేస్తుంటే నాకు నవ్వొచ్చింది. చాలా చిరాకు కూడా వేసిందనుకో. భార్యలు కావాల్సిన వాళ్ళు పాపం ఈ దేశంలో ఇంకా చాలా మంది ఉన్నారు. కొందరికి మంచి వంటలు చేసి పెట్టేందుకు, మరికొందరికి నర్సుల్లాగా సేవలు చేసింది. నేను ఎలాంటి వాళ్ళకోసం వెతుకుతున్నానో క్లియర్ గానే రాశాను కదా. అయినా సరే అందరూ రాగానే నా ఆరోగ్యం పరిస్థితి ఏమిటి? నాకేమైనా క్యాన్సర్ లాంటి జబ్బులున్నాయా? ఇంటిపేరు మార్చుకుంటానా లేదా? ఆస్తి ఎంత ఉంది? ఎవరి పేరుమీద ఉంది? వంట బాగా చేయగలనా లేదా? సెక్స్ వల్ గా నేను యాక్టివ్ గా ఉన్నానా లేదా ఇలాంటి ప్రశ్నలు వేసేవాళ్ళు. వాళ్ళకేం కావాలో అలా అడగడం నాకూ మంచిదే అనుకో. నా అభిరుచులకు వాళ్ళు సరిపోతారా లేదా నేను చెక్ చేసుకోగలిగాను -" అని చెప్పింది శారద.

"అసలంతకీ నీకెలాంటి వాళ్ళు కావాలి? నిజంగా సంగీతం, సాహిత్యం తెలిసున్నవాడైతే నీ జీవితం హాయిగా సాగిపోతుందనుకుంటున్నావా? అయినా ఊరికే తెలుసుకోవాలని అడుగుతున్నానమ్మా? ఇన్నాళ్ళు నాన్న, నువ్వు హాయిగా లేరా? నాకెప్పుడూ మీ ఇద్దర్ని చూస్తే అసలు ఆ అనుమానమే రాలేదు. ఏమీటీ నాన్నకు నీకు మధ్య ఉన్న ఇబ్బంది?" అలస్యంగానైనా జీవితంలో మొదటిసారి తల్లి జీవితపు లోతులు తెలుసుకోవాలనుకుంది.

"నా జీవితం అని కాదు. మేమిద్దరం కలిసి ఈ జీవితాన్ని ఎలా గడిపితే బావుంటుందో మీ నాన్నకు ఎన్నోసార్లు చెప్పాను కూడా కానీ ఆయనకు తన జీవితం తనకిష్టమైనట్టు గడపటమే ఇష్టం. నాకిష్టమైనట్టు నన్ను ఉండమనేవారు. నా కిష్టమైన పనులు నేను చేసుకున్నాను. కానీ ఎలా? ఒంటరిగా నా భర్త ఏ రోజు నా అభిరుచుల్లో భాగం కాలేదు. మేమిద్దరం కలిసి పంచుకున్న దేదైనా ఉంది అంటే అది నువ్వే. నా సంతోషాలు, నా దుఃఖాలు నావి మాత్రమే. నేనేదైనా నా బాధను చెప్పుకుంటూ 'అహో అలాగా' అని ఒక్కమాటనేవారు. అంతకు మించి నేనెప్పుడూ ఆయన దగ్గర ఓదార్పు పొందినది లేదు. అభిప్రాయాల్లో కానీ అభిరుచుల్లో కానీ మేమిద్దరం తూర్పు, పడమర. కష్టమైనా, సుఖమైనా కలిసి పంచుకున్నప్పుడే కదా జీవన సాహచర్యంలోని మాధుర్యం అర్థమయ్యేది" అన్నది శారద.

"మరి ఇవన్నీ నాతో ఎందుకమ్మా ఎప్పుడూ చెప్పలేదు?" మొదటిసారి తల్లి జీవితం గురించి తెలుసుకుంటుంటే ఆమె తనకు మరింత దగ్గరగా అనిపించి నెమ్మదిగా ఆమె ఒళ్ళో తలపెట్టుకుని పడుకుని ఆమె చెప్పేది వినసాగింది ఆర్తి.

"ఎన్నిసార్లు నీతో మాట్లాడాలనుకున్నాను. కానీ నీకు తీరికేదీ? ఎప్పుడూ చదువు, పరీక్షలు, సంగీతం, పెయింటింగ్ రకరకాల వ్యాపకాలతో పరుగులు పెట్టేదానివి. చదువుకాగానే ఢిల్లీలో ఉద్యోగం అన్నావు. భార్గవ్ ని ప్రేమించాను, పెళ్ళిచేసుకుంటానన్నావు. పెళ్ళి కాగానే మీరిద్దరూ అమెరికా వెళ్ళిపోయారు. నేను, మీ నాన్న ఎలా జీవితం గడిపామో నువ్వు గమనించలేదు. నువ్వు నాన్నతో సంతోషంగా గడపలేదా అన్నావు. అది చెప్పాలంటే నీకు మొత్తం నా జీవితం తెలియాలి. పైకి కనిపించే జీవితం కాదు. నా లోపలి ప్రపంచం. మేం నలుగురం అక్కాచెల్లెళ్ళం. నేనే పెద్దదాన్ని. నా తర్వాత పెళ్ళికి ఎదిగిన చెల్లెళ్ళు ఉన్నారు కాబట్టి మా అమ్మా నాన్నల ఇష్టప్రకారం మీ నాన్నను పెళ్ళిచేసుకున్నాను. అందులో నా ఇష్టాఇష్టాలేమీ లేవు. మా అందుబాటులో ఉన్న సంబంధం. మీ నాన్న చెడ్డవాడు కాదు. కానీ భార్యను అర్థం చేసుకునే గుణం లేదు. భార్య అంటే తనకు సంబంధించిన పనులన్నింటినీ జాగ్రత్తగా ఆర్గనైజ్ చేసిపెట్టగలిగే చదువుకున్న ఓ ఆడమనిషి అంటే. అయితే పెళ్ళి తరువాత నేను చదువుకున్నా, ఉద్యోగం చేసినా ఆయన ఏమీ అభ్యంతరం పెట్టలేదు. కాకపోతే తన పనులకు వేటిలోనూ తేడారాకూడదన్నది ఆయన పెట్టిన కండిషన్.

నాకు సంగీతం, సాహిత్యమంటే అభిమానం. మీ నాన్నకు వాటి పట్ల ఇంట్రస్ట్ లేదు. మంచి పుస్తకం మార్కెట్లోకి రాగానే కొని చదివేసేదాన్ని. పుస్తకాల గురించో, పాటల గురించో నేను మాట్లాడబోతే 'అబ్బ! అవన్నీ బోరోయ్! నీ కాలేజీలో పిల్లల పాఠాల్లో అవి చెప్పు. నీకు మంచి టీచరుగా పేరొస్తుంది? మళ్ళీ ఇంట్లో నాకు ఈ ట్యూషన్లు ఎందుకు? అంటూ ఎగతాళి చేసేవారు. నాకు కొత్త కొత్త ప్రదేశాలు చూడాలని ఆకాంక్ష. మీ నాన్నకేమో సాయంత్రం ఆఫీసునుండి రాగానే తన స్నేహితులతో బాడ్మింటన్ ఆడుకోవడం, రిలాక్స్ కావడం ఇష్టం. నేను వంట చేస్తున్నప్పుడు మీ నాన్న నాతో పాటు మాట్లాడుతూ కూరలు తరిగివ్వడమో లేక ఒకసారి తనే వంట చేయడమో చేస్తే బావుండనిపించేది. మీ నాన్నకు వంటింట్లోకి రావడమంటే పెద్ద బోర్. అది ఆడవాళ్ళపని అని ఆయన అభిప్రాయం. ఉల్లిపాయలు కోసివ్వడం, కుక్కర్ దించి తిరగమోత పెట్టడం ఇవన్నీ చేస్తే తన స్నేహితులు తనను వెక్కిరిస్తారేమోనని భయం. నాకు జీవితాన్ని కష్టపెట్టుకోవడం కన్నా నాకు అనుకూలంగా మార్చుకోవడమే ఇష్టం. అందుకనే మీకెవ్వరికీ ఇబ్బంది కలగకుండా మీ పనులు చేసేనే ఉన్నంతలో నా అభిరుచుల్ని ఆస్వాదించేదాన్ని."

"అంటే నాన్న పోవడం వల్ల నీకు బాధ కంటే సంతోషమే ఎక్కువ కలిగిందా?" ఆర్తి గొంతులో చిన్నపాటి కుతూహలం.

"నా జీవితంలో ఇప్పటి దాకా ఉన్న ప్రధానమైన వ్యక్తి ఇవాళ భౌతికంగా నా పక్కన లేకపోవడం లోటే. అయితే ఆయన పోయారని దిగులుపడి నా మిగిలిన జీవితమంతా ఆయన జ్ఞాపకాలతో గడిపేయాలన్న ఆలోచన మాత్రం నాకు లేదు" అని చెప్పింది శారద

"ఇన్నాళ్ళు అంటే నాన్న ఉన్నారు. నీ కిష్టమైనట్టు నువ్వు గడపలేకపోయావు. ఇప్పుడు నాన్న లేరు. హాయిగా నువ్వు నీ జీవితాన్ని నీకు నచ్చిన రీతిలో గడపవచ్చుకదా. నిన్ను కాదనే వారెవ్వరూ హాయిగా ఇంట్లో నీకు నచ్చిన పనులు చేసుకో. మళ్ళీ పెళ్ళి అనే ఈ ఉచ్చులోకి దిగడం దేనికి? ఈసారి ఎలాంటి వాడొస్తాడో?" సందేహం వెలిబుచ్చింది ఆర్తి.

"నిజమే ఆర్తి. హాయిగా ఇంట్లో కూర్చుని నాకిష్టమైనవి చదువుకోవచ్చు. మంచి పాటలు వినవచ్చు. బైటకెళ్ళవచ్చు. నాలోపలి అనుభూతుల్ని, ఉద్యేగాల్ని మనసుకు నచ్చిన మనిషితో పంచుకోకుండా ఎందుకు నేను ఒంటరిగా గడపాలి? ఇన్నాళ్ళు మీ నాన్నతో నేను కలిసి బతికున్నా నా లోపల నేను ఒంటరిదాన్నే. ఇప్పుడు కూడా నేను ఆ ఒంటరితనంతోనే బతకలేను. నాకు తోడు కావాలి. నన్ను అర్థం చేసుకునే స్నేహం కావాలి. నాలోపలి ఉద్యేగాల్ని పంచుకునే ఓ మనిషి కావాలి" ఆర్తికి స్పష్టం చేసింది శారద.

"అమ్మా, నీకు కావాల్సింది స్నేహమే అయితే ఇప్పటి వరకూ నీకు ఫ్రెండ్స్ లేరా? విజయ ఆంటీ, పరిమళ ఆంటీ వీళ్ళంతా నీకు మంచి స్నేహితులే కదా. వాళ్ళను మనింటికి పిలుపు. వాళ్ళతో నీ భావాలన్నింటినీ షేర్ చేసుకో అది చాలదా? ఎందుకనో అమ్మా నువ్వు మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోవడం తప్పుడూ నిర్ణయమేమో అనిపిస్తోంది, పేపర్లో ప్రకటన ఇచ్చినంత మాత్రాన మంచివాడు నీ మనసుకు దగ్గరగా అనిపించేవాడు ఎవరైనా దొరుకుతారని ఎలా చెప్పగలవు? పైకి అందరూ నీ డబ్బు చూసి బాగానే మాట్లాడతారు. ఏమోనమ్మా నువ్వు లేని పోని చిక్కులో పడతావేమోననిపిస్తోంది. బాగా ఆలోచించు" అని సలహా ఇచ్చింది ఆర్తి.

"నా కళ్ళకు నువ్వింకా పసిపిల్లలాగానే కనిపిస్తున్నావురా, విజయ ఆంటీ, పరిమళ ఆంటీలతో స్నేహం నా మానసిక శారీరక అశాంతిని పోగొడుతుందా? ఈ మూడు నెలలు నేనెలా గడిపానో నీకు తెలుసా? నువ్వు వారానికొకసారి ఫోన్ చేసి యోగక్షేమాలడిగావే కానీ నిజంగా ఇక్కడి నా ఒంటరితనం నీకెలా చెప్పగలను? ఎన్నో సాయంత్రాలు ఇలాగే ఇక్కడే ఒంటరిగా పుస్తకాలు చదువుకుంటూ పాటలు వింటూ గడిపేసేదాన్ని. ఎంత దగ్గరి స్నేహితులైనా రోజూ మాట్లాడరు, మనింట్లో ఉండిపోరు. ఓ పదిహేను రోజులు అందరూ ఫోన్ చేసి మాట్లాడేవారు. ఏమైనా కావాలా? ఇంటికి రమ్మంటావా అని అడిగేవారు. నాకు కావాల్సింది సానుభూతి కాదు. నా మనసుకి ఓ స్వాంతన. ఇన్నాళ్ళు రకరకాల బాధ్యతలతో అలిసిపోయిన మనసుకి, శరీరానికి కాసంత విశ్రాంతి. మీ నాన్నపోయిన తరువాత నా జీవితం ముగిసిపోయిందని ఏడుస్తూ కూర్చోలేదు. ఇంతకుముందెలా గడిచిందో ఇప్పుడు నా దినచర్య అదే. అయితే అందులో చిన్న తేడా. మీ

నాన్నకు అన్నీ అమర్చి పెట్టే పని తప్పింది. ఈ మూడు నెలల్లో మీ నాన్న గుర్తురాలేదా అంటే చాలా సార్లు గుర్తుకు వచ్చారు. ఆ బాధో, ఆ జ్ఞాపకాలో నా మిగిలిన జీవితాన్ని మింగేయడం నాకిష్టం లేదు. ఇన్నేళ్ళు ఒంటరితనం ఇక చాలనిపించింది. నాకు డబ్బు సమస్య లేదు. ఆరోగ్యం బావుంది. జీవితాన్ని ఆనందించాలి, అనుభవించాలి అనే కోరిక ఉంది. కాబట్టే పేపర్లో ప్రకటన ఇచ్చాను" చెప్పింది శారద.

"ఇంతకీ నీ ఇంటర్వ్యూలో ఎవరైనా పాస్ అయ్యారా నీ మనసుకి తగ్గ వ్యక్తి ఎవరైనా దొరికారా?" తల్లి మనసు అర్థం కావడంతో ఆమె చేస్తున్న పని పట్ల ఆర్తికి కూడా కాస్త ఉత్సాహం అనిపించింది. "రామ్మోహన్ అనే ఆయన ఆలోచనలు, అభిప్రాయాలు నాకు కాస్త దగ్గరగా ఉన్నాయనిపించింది. ఆయనకు భార్య పోయి ఏడాదైంది. భార్యతో భౌతికంగా కంటే కూడా మానసికంగా జీవితాన్ని, ఆలోచనల్ని పంచుకున్న వ్యక్తి అని నాకు అర్థమైంది. ఓ నెల రోజులుగా మేమిద్దరం తరచూ కలుస్తున్నాం. పొద్దుట నేను వెళ్ళింది తనని కలవటానికే."

"అయితే మరి పెళ్ళి చేసుకుంటున్నారా?" ఇక సస్పెన్స్ భరించలేనన్నట్టు అడిగేసింది ఆర్తి.

"మేం కలిసి బతకాలనుకుంటున్నాం. అయితే అతనికి నేను భార్య హోదాలో, అతను నాకు భర్త హోదాలో గడిపేందుకు కాదు. మా ఇద్దరి అభిరుచులకు తగ్గట్టు మా జీవితాన్ని కొత్తగా మాకు నచ్చిన విధంగా మొదలెట్టాలనుకుంటున్నాం. ఇప్పటివరకూ జీవితంలో మేమేం చేయలేకపోయామో అవన్నీ ఇప్పుడు చేయాలనుకుంటున్నాం. కొన్నాళ్ళు మనింట్లో, కొన్నాళ్ళు వాళ్ళింట్లో ఎక్కడ ఉండాలనిపిస్తే అక్కడంటాం "అన్నది శారద

ఆ మాటలు చెపుతున్నప్పుడు తల్లి కళ్ళల్లో కొత్త జీవితం తాలూకూ ఎక్సైట్‌మెంట్ కనిపించి చూసి ఆర్తి కూడా మనస్ఫూర్తిగా సంతోషపడ్డది.

"రేపు రామ్మోహన్ వాళ్ళింటికి వెళుతున్నాను. తన దగ్గర నూర్జన్, సురయా పాటల క్యాసెట్లు తెచ్చుకోవాలి. నీకిష్టమైతే నువ్వు కూడా రా." అన్న శారద మాటలకు తనకు అంగీకారమేనన్నట్టు తలూపింది ఆర్తి.

"నేను టీ పెట్టుకుంటున్నాను. నీకు కూడా కావాలా?" అంటూ వంటింట్లోకి వెళుతున్న శారదకు అమ్మా, నాకు అల్లం, యాలుకలు వేసి నీ స్పెషల్ ఇలాచీ టీ కావాలి కేకేసింది ఆర్తి.

ఆత్మ విశ్వాసంతో అమ్మ కొత్తగానే కాకుండా మరింత అందంగా కనిపిస్తుంటే ఆరాధనతో చూస్తూ టీపాయి మీదున్న గ్రీటింగ్ కార్డును చేతుల్లోకి తీసుకుంది. నీలాకాశంలో స్వేచ్ఛగా ఎగురుతున్న రెండూ పక్షులు.

లోపల తెరిచి చూస్తే....

ఒకవైపు ముత్యాల్లాంటి అక్షరాలతో 'ఫైజ్ ' పాట....

'ముజ్కోస హహాలీసే మెహబ్బత్ మేరీ మెహబూబ్, నా మాంగే',

అమ్మ అదృష్టవంతురాలు అనుకుంది తృప్తిగా ఆర్తి.

***

కథని మరోసారి చదవం పూర్తి చేసింది శ్రీవిద్య. ఎక్కడైన తప్పులున్నాయేమోనని మరోసారి చూసుకుంది. కథ రాయడం పూర్తి అయినట్టే ఉంది. కానీ ఎక్కడో ఏదో ఒక అసంతృప్తి అనిపిస్తోంది ఏమిటో, ఎందుకో మాత్రం తెలియడం లేదు. కథ పూర్తి అయినట్టే అనిపిస్తోంది, కాదు అనిపిస్తోంది. చెప్పాల్సింది ఇంకా ఏదో చెప్పలేదనిపిస్తోంది. కానీ అదేమిటో మాత్రం తెలియడంలేదు.

టేబుల్ మీద ఉన్న కథ తాలూకూ పేపర్లు అన్నీ కిటికీలోంచి వచ్చే చల్లటి గాలికి ఎగిరి గదంతా పరచుకున్నాయి. బైట ఎగిరిపోకుండా వాటి మీద పేపర్ వైట్ పెట్టి మళ్ళీ ఆలోచించడం మొదలు పెట్టింది శ్రీవిద్య.

"ఏమిటి ఇంకా నీ కథ పూర్తి కాలేదా?" అంటూ లోపలకు వచ్చాడు శశి.

"కొట్టివేతలున్నాయని ఫెయిర్ చేసాను. అయిపోయినట్టే. ఒకసారి చదివి నీ అభిప్రాయం చెబుతావా? అన్నది శ్రీవిద్య.

ఊ అంటూ తలూపి కథ తీసుకుని హాల్లో సోఫా మీద కూర్చోటానికి అటువైపుకి దారి తీసాడు శశి.

కథ చదువుతున్న శశి మొహంలో రంగులు మారడం గమనించింది శ్రీవిద్య.

కథ చదవడం పూర్తికాగానే శ్రీవిద్య ఊహిస్తున్నట్టే శశి బాంబు పేల్చనే పేల్చాడు.

"ఇది కథనా? నాకైతే చాలా అసహజంగా ఉందనిపించింది" అన్నాడు శశి.

"ఏమిటి నీకు అసహజంగా అనిపించింది?" అన్నది శ్రీవిద్య.

"60 ఏళ్ళున్న అంత పెద్ద ఆమెకు రెండో పెళ్ళి అంటే ఎందుకో మన భారతీయ సమాజానికి భిన్నంగా ఉందనిపిస్తోంది. ఇలాంటివి ఆమెరికాలో జరిగితే అర్థం చేసుకోవచ్చు. అంతే కాని మన దగ్గర ఇలాంటివి జరిగినట్లు మనం ఎప్పుడు వినలేదు. ఏదో పెద్దావిడ. ఆ వయస్సులో అమ్మమ్మలాగానో, నాయనమ్మలాగానో హాయిగా పూజ, పునస్కారాలు చేసుకోకుండా అలా పెళ్ళి చేసుకుంటుందంటావా? మా అమ్మో, మీ అమ్మో ఇలా చేస్తారా? అలా చేస్తే మనకే ఎంత చికాకుగా ఉంటుందో నువ్వే ఆలోచించు" తన అభిప్రాయాల్ని తేల్చి చెప్పాడు శశి.

"అదే? 60 ఏళ్ళ మగవాడు పెళ్ళి చేసుకుంటే మనకేమి అసహజంగా అనిపించదు. అదే ఒక స్త్రీ ఆ పని చేస్తే ఎక్కడో తేడా అనిపిస్తుందెందుకని? 60 ఏళ్ళ మగవాడు పెళ్ళి చేసుకుంటే లేని అభ్యంతరం 60 ఏళ్ళ ఆమె పెళ్ళి చేసుకుంటే ఎందుకు వస్తోంది? ఏ వయసావిడ ఆ నిర్ణయం తీసుకోవచ్చు, ఏ వయసావిడ ఆ నిర్ణయం తీసుకోకూడదన్నది మన లోపలవుందన్నమాట అసలు ఏ వయస్సు స్త్రీ అయినా తనకెళ్లమైనట్లు తనకు నచ్చిన పద్ధతిలో తోడు వెతుక్కోగలిగే స్వేచ్ఛ మన సమాజంలో ఉందా, లేదా అన్నది నా ప్రశ్న. అది ఈ కథలో చెప్పటమే నా కథ ఉద్దేశం" అంది శ్రీవిద్య.

"చూడు, నీ స్నేహ బృందం ఉందిగా వాళ్ళను అడిగి చూడు, ఏమంటారో?" అంటూ కంప్యూటర్ ముందుకెళ్ళిపోయాడు శశి.

అప్పుడు టైం చూస్తే రాత్రి పది కావస్తోంది. ఇప్పుడెందుకులే, రేపు పొద్దున ఆదివారమేగా, వసంతకు పొద్దుటే ఫోన్ చేద్దాము అనుకుంటూ వెళ్ళి పడుకుంది శ్రీవిద్య. కథ పూర్తి అయిందన్న సంతృప్తి లేదు శ్రీవిద్యకు, శశి వేసిన ప్రశ్నల గురించి ఆలోచించడం మొదలుపెట్టింది.

ఇంతలో ఎదురుగా వచ్చి నిలబడింది శారద పాత్ర.

"నేను నీ చేతిలో మైనపు బొమ్మను కదా" అన్నది శారద.

తాను చేసిన తప్పేమిటో అప్పుడు అర్థమైంది శారదకు. తన కథలో శారదకు రక్తమాంసాలతో కాకుండా ఊహలతో ప్రాణం పోశానని.

అయినా తన పాత్రముందు ఓడిపోవడం శ్రీవిద్యకు ఇష్టం లేకపోయింది. శారదని నమ్మించే ప్రయత్నం చేసింది.

"నేను చేసిన పనికి సామాజిక ఆమోదం లభించాలని నువ్వు ప్రయత్నం చేయలేదు" అంటూ నిలదీసింది శారద.

అవునని నిజాయితీగా ఒప్పుకుంటూ "కానీ అది నీ మంచికే. అందరి దృష్టిలో నువ్వు చౌకబారు కాకుండా ఉండటానికి వీలైనంత డిగ్నిఫైడ్గా కనిపించాలని నిన్న జాగ్రత్తగా మలిచాను." అన్నది శ్రీవిద్య.

"అదే మరి. అంటే నేను చేసిన పని మీద నీకే గౌరవం లేదన్నమాట. మొదట నీ ప్రకటనలో జీవితాన్ని అందంగా ఆనందంగా అనుభవించడం కోసం నేను తోడు వెతుక్కుంటున్నట్లు రాశావు. నేను ఈ తోడు వెతుక్కుంటోంది జీవితాన్ని ఎంజాయ్ చేయడం కోసమేనంటే నీ పాఠకులకు నచ్చదేమోనని మార్చావు. నిజంగా శారీరక వాంఛలతోనే నేను ఈ పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నట్లు రాస్తే నీ పాఠకులకు నామీద గౌరవం ఉండదని నువ్వునుకున్నావు. అందుకనే నాకు సామాజిక సేవ పట్ల ఆసక్తి ఉన్నట్లు, నేను సామాజిక సేవా

కార్యక్రమాలు చేయాలని అనుకుంటున్నట్లు, అందుకోసమే తోడు వెతుక్కుంటున్నట్లు నమ్మించే ప్రయత్నం చేశావు. అవునా?" అన్నది శారద.

"అవును నిజమే. కానీ ఎందుకు చేసానో ఆలోచించు. నీ మీద ప్రేమతో చేశాను. నువ్వు అందరి దృష్టిలో ఉన్నంతగా కనిపించాలని ఆరాటపడ్డాను. నా ఆరాటం నీకు స్వార్థంగా కనిపిస్తోందా? నువ్వు నీ కూతురు అడిగినట్లు కోర్కెలతో కాలిపోతుండటం వల్లే పెళ్ళి చేసుకుంటున్నట్లు రాస్తే ఏమవుతుందో తెలుసా?" ఒకింత కోపంగా ప్రశ్నించింది శ్రీవిద్య. శారద ఫక్కున నవ్వింది.

"చూసావా? నీకు ఉన్న విషయం రాసే ధైర్యం లేకపోయింది. ఓ స్త్రీ ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోవాలో, ఎలా చేసుకోవాలో చాలా ముందే నిర్ణయించేసారు. నీకు ఆ చెలియలికట్ట దాటాలని ఉంది. కానీ నీకు తెలియకుండానే నువ్వు మళ్ళీ ఓ సరిహద్దుని గీస్తున్నావు. నన్ను ఓ సరిహద్దు నుండి ఇంకో సరిహద్దుకు పంపుతున్నావు. నాలుగు గోడల మధ్య ఉన్న నీ లోపల ఇంకో గోడ ఉంది" అంటూ వెను తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయింది శారద.

